

de Rechtspraak

De minister van Veiligheid en Justitie
mr. G.A. van der Steur
Postbus 20301
2500 EH Den Haag

Afdeling Strategie

bezoekadres
Kneuterdijk 1
2514 EM Den Haag

correspondentieadres
Postbus 90613
2509 LP Den Haag

T (088) 36 10000
F (088) 36 10022
www.rechtspraak.nl

datum 11 juli 2016
contactpersoon Voorlichting
e-mail voorlichting@rechtspraak.nl
telefoonnummer 06-46 11 65 48
uw kenmerk 756867
bijlage(n) 1
onderwerp Advies conceptwetsvoorstel geweldsaanwending
opsporingsambtenaar

Geachte heer Van der Steur,

Bij brief van 2 mei 2016 met bovengenoemd kenmerk verzocht u de Raad voor de rechtspraak (de ‘**Raad**’) advies uit te brengen inzake het conceptwetsvoorstel Wijziging van het Wetboek van Strafrecht in verband met het opnemen van een specifieke strafuitsluitingsgrond voor opsporingsambtenaren die geweld hebben gebruikt in de rechtmatige uitoefening van hun taak en een strafbaarstelling van schending van de geweldsinstructie en wijziging van het Wetboek van Strafvordering in verband met het opnemen van een grondslag voor het doen van strafrechtelijk onderzoek naar geweldgebruik door opsporingsambtenaren (Wet geweldsaanwending opsporingsambtenaar) (het ‘**Wetsvoorstel**’).

Het Wetsvoorstel

Het Wetsvoorstel vloeit voort uit het traject integrale stelselherziening geweldsaanwending opsporingsambtenaar¹ en introduceert een wettelijk kader voor de beoordeling van geweldsaanwendingen door opsporingsambtenaren. Het voorziet daartoe in de volgende nieuwe bepalingen:

1. Het opnemen in het Wetboek van Strafrecht van een specifieke strafuitsluitingsgrond voor de opsporingsambtenaar die in de rechtmatige uitoefening van zijn taak en in overeenstemming met zijn geweldsinstructie geweld gebruikt. Daarbij wordt in het bijzonder gedacht aan de Ambtsinstructie voor de politie, de Koninklijke marechaussee en andere opsporingsambtenaren (de “**Ambtsinstructie**”).
2. Het opnemen in het Wetboek van Strafrecht van een afzonderlijke strafbaarstelling van overtreding van de geweldsinstructie.
3. Het opnemen in het Wetboek van Strafvordering van een wettelijk kader waarbinnen met toepassing van een aantal opsporingsbevoegdheden onderzoek kan worden gedaan naar gebruik van geweld door een opsporingsambtenaar, zonder dat de betrokken opsporingsambtenaar als verdachte van een strafbaar feit hoeft te zijn aangemerkt.

¹ Zie Kamerstukken II 2012/13, 29 628, nr. 400 en Kamerstukken II 2015/16, 29 628, nr. 588.

de Rechtspraak

datum 11 juli 2016
pagina 2 van 9

Blijkens de Memorie van Toelichting (de “MvT”) is de ratio hiervan gelegen in de wens tot een grotere erkenning van de bijzondere positie van de opsporingsambtenaar ten opzichte van anderen, waar het gaat om de toepassing van geweld. Deze positie wordt als kwetsbaar aangemerkt. De opsporingsambtenaar mag immers, anders dan zij aan wie geen geweldsbevoegdheid toekomt, geweld toepassen in de uitoefening van zijn functie en van hem wordt verwacht dat hij dit ook daadwerkelijk doet wanneer de noodzaak hiertoe bestaat. De wetgever is van mening dat deze kwetsbaarheid in de huidige situatie onvoldoende wordt erkend.

Na overleg met de gerechten, adviseert de Raad als volgt.²

Advies

Hoofdpijnen van het advies

De Raad kan de in het Wetsvoorstel tot uiting komende wens tot een grotere erkenning van de bijzondere positie van de opsporingsambtenaar, waar het gaat om de toepassing van geweld, op zichzelf goed volgen. De Raad vraagt zich echter af of de uitwerking die daaraan wordt gegeven, daadwerkelijk leidt tot verbeteringen ten opzichte van de huidige situatie. De Raad vraagt u daarom om het Wetsvoorstel op de in dit advies genoemde onderdelen te verduidelijken dan wel aan te passen. De Raad plaatst met name vraagtekens bij de toegevoegde waarde van de nieuwe strafuitsluitingsgrond, bij de praktische uitwerking van het nieuwe schulddelict en bij de duidelijkheid van het voorstel met betrekking tot het afzonderlijke wettelijke kader voor onderzoek naar geweldgebruik door opsporingsambtenaren. Een en ander wordt hieronder toegelicht.

Specifieke strafuitsluitingsgrond voor opsporingsambtenaren

De Raad vraagt zich af in hoeverre de nieuwe strafuitsluitingsgrond daadwerkelijk toegevoegde waarde heeft ten opzichte van de bestaande rechtvaardigingsgrond van artikel 42 van het Wetboek van Strafrecht. Op grond van dit bestaande artikel is immers nu reeds niet strafbaar “*hij die een feit begaat ter uitvoering van een wettelijk voorschrift*”. Zoals ook in de MvT (par. 2.3 en 4.1) tot uitdrukking komt, wordt aangenomen dat met het ‘wettelijk voorschrift’ de taakstellende bevoegdheden worden bedoeld van (bijvoorbeeld) de artikelen 3 en 7 Politiewet 2012, in samenhang met de Ambtsinstructie. In de MvT wordt niet ingegaan op de vraag in hoeverre het huidige stelsel van strafuitsluitingsgronden (inclusief artikel 43 – handelen ter uitvoering van een ambtelijk bevel, en artikel 41 - noodweer) tekort schiet, en in hoeverre de voorgestelde nieuwe strafuitsluitingsgrond een verandering ten opzichte van de huidige situatie zal betekenen. Sterker nog, in de MvT wordt juist gesteld dat het bestaande stelsel van strafuitsluitingsgronden reeds voldoende rechtsbescherming biedt aan de opsporingsambtenaar die conform de Ambtsinstructie heeft gehandeld (MvT par 4.1). De reden waarom wordt gekozen voor een

² De Raad voor de rechtspraak heeft op grond van artikel 95 van de Wet op de rechterlijke organisatie een wettelijke adviestaak met betrekking tot nieuwe wets- en beleidsvoorstellen die gevolgen hebben voor de rechtspraak. De adviezen worden vastgesteld na overleg met de gerechten. De Raad voor de rechtspraak is een adviescollege in de zin van artikel 79 en 80 van de Grondwet. Bij het opstellen van zijn adviezen beoordeelt de Raad de voorgenoemde wet- en regelgeving in het bijzonder op de gevolgen voor de organisatie en de werklust van de gerechten en op de (praktische) toepasbaarheid en uitvoerbaarheid. Rechterlijke zaken zijn bij de behandeling van individuele zaken niet gebonden aan de inhoud van de wetgevingsadviezen van de Raad voor de rechtspraak.

de Rechtspraak

datum 11 juli 2016
pagina 3 van 9

afzonderlijke strafuitsluitingsgrond voor opsporingsambtenaren is blijkens de MvT gelegen in het enkele feit dat in de huidige situatie de strafuitsluitingsgronden waarop de opsporingsambtenaar een beroep kan doen, dezelfde zijn als die waarop burgers een beroep kunnen doen, en dus niet dat dat problemen oplevert. Het komt de Raad dan ook voor dat de nieuwe strafuitsluitingsgrond vooral van symbolische betekenis is. Het ware te overwegen dat in de MvT nog explicieter tot uitdrukking te brengen, zodat hierover geen misverstanden ontstaan.

Afzonderlijke strafbaarstelling overtreding geweldsinstructie

Het Wetsvoorstel creëert met het voorgestelde nieuwe artikel 372 Wetboek van Strafrecht een nieuwe strafbepaling (misdrijf) voor ambtenaren, die vergelijkbaar is met bestaande strafbaarstellingen in het Wetboek van Militair Strafrecht (artikelen 136 en 137) en komt te luiden als volgt:

- 1. De ambtenaar aan wie bij of krachtens artikel 7, eerste lid, van de Politiewet 2012 of artikel 6, eerste lid, van de Wet op de bijzondere opsporingsdiensten de bevoegdheid geweld te gebruiken is toegekend en aan wiens schuld het te wijten is dat hij het in zijn geweldsinstructie bepaalde schendt wordt gestraft:*
- 1°. met gevangenisstraf van ten hoogste een jaar of geldboete van de vierde categorie, indien het feit enig lichamelijk letsel ten gevolge heeft;*
 - 2°. met gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren of geldboete van de vierde categorie, indien het feit zwaar lichamelijk letsel ten gevolge heeft;*
 - 3°. met gevangenisstraf van ten hoogste drie jaren of geldboete van de vierde categorie, indien het feit de dood ten gevolge heeft.*

Dit onderdeel van het Wetsvoorstel geeft aanleiding tot het maken van de volgende opmerkingen. De Raad adviseert u het Wetsvoorstel aan de hand van deze opmerkingen nader te bezien.

Opsporingsambtenaar eerder strafbaar dan onder het huidige regime

De nieuwe strafbepaling is als een culpoos (schuld) en niet als doleus (opzet) misdrijf geformuleerd. Op grond van deze bepaling zijn opsporingsambtenaren reeds strafbaar bij het hebben van schuld aan overtreding van de geweldsinstructie. De Raad wijst erop dat bij de delicten (zware) mishandeling of doodslag er altijd sprake moet zijn van opzet, en dat bij culpoze delicten sprake moet zijn van schuld aan het gevolg (de dood of het letsel). De voorgestelde strafbepaling kan daarmee tot gevolg hebben dat de ambtenaar eerder en vaker strafbaar is dan onder het huidige regime, nu in het voorstel de voorwaarde voor opzet op of schuld aan het gevolg van die overtreding van de geweldsinstructie ontbreekt. Uit de MvT blijkt niet of de wetgever zich dit realiseert en of dit effect ook wordt beoogd.

de Rechtspraak

datum 11 juli 2016
pagina 4 van 9

Ontbreken van een opzetvariant

Het voorgestelde artikel 372 Sr kent geen opzetvariant. In de MvT lijkt ervan te worden uitgegaan dat bij opzettelijk schenden van de geweldsinstructie vervolging voor een algemeen delict mogelijk is. Daar past een vraagteken bij. Niet ondenkbaar lijkt de situatie dat een ambtenaar opzettelijk de geweldsinstructie schendt, maar dat hem geen verwijt kan worden gemaakt over het gevolg daarvan omdat niet kan worden vastgesteld dat de opzet van de ambtenaar op dat gevolg was gericht. Die ambtenaar kan niet worden veroordeeld onder de artikelen 287/289/300 e.v. Sr.

Verhouding met bestaande culpoze delicten

In de MvT wordt niet duidelijk gemaakt waarom er naast het bestaan van de huidige culpoze delicten ex artikelen 307-309 Sr (dood, respectievelijk zwaar lichamelijk letsel / arbeidsongeschiktheid vanwege lichamelijk letsel door schuld, al dan niet in de uitoefening van enig ambt of beroep gepleegd) behoefte is aan een specifiek ambtsdelict. Er wordt uitsluitend verwezen naar de huidige (opzettelijke) gewelds- en levensdelicten en het verschil tussen die delicten en het voorgestelde artikel 372 Sr. Terecht wordt in de MvT aangegeven dat bij voornoemde opzetdelicten het algemene verbod op geweld voorop staat, terwijl het uitgangspunt van politiegeweld nu juist is dat dit onder welomschreven omstandigheden toelaatbaar, zo niet geboden is. De vraag hoe het nieuwe artikel 372 Sr zich verhoudt tot de huidige artikelen 307-309 Sr wordt echter niet beantwoord.³ Deze vraag is wel van belang, mede in het licht van de specialiteitsregeling uit artikel 55 lid 2 Sr. Dat artikel bepaalt dat, indien voor een feit dat in een algemene strafbepaling valt een bijzondere strafbepaling bestaat, alleen deze bijzondere bepaling in aanmerking komt. Aangezien de op het nieuwe feit gestelde maximum vrijheidsstraffen hoger zijn dan de maximum straffen als bepaald in de artikelen 307 jo 309 Sr resp. 308 jo 309 Sr,⁴ lijkt het erop dat het voorgestelde ambtsdelict ten opzichte van de artikelen 307-309 Sr niet zozeer een gekwalificeerde logische specialis is, maar een (gekwalficeerde) systematische specialis⁵. Het is echter onduidelijk of de steller van de toelichting op artikel 372 (nieuw) Sr dat ook zo ziet. Ten behoeve van (het voorkomen van discussies in) de praktijk is verduidelijking gewenst.

“Schenden”

Het is de vraag of in het werkwoord ‘schenden’ niet reeds een (vorm van) opzettelijk handelen besloten ligt, meer dan dat die handeling met een culpoze gedraging wordt geassocieerd. Waar het in artikel 372 (nieuw) Sr wezenlijk om gaat, is het strafbaar stellen van het handelen in strijd met het bepaalde in de geweldsinstructie, welk handelen letsel dan wel de dood ten gevolge heeft.

³ Anders dan art. 308 Sr, stelt art. 372 (nieuw) Sr wel strafbaar de handeling die leidt tot ‘gewoon’ letsel; vgl. art. 141 lid 2 sub 1 en art. 181 sub 1 Sr.

⁴ Artikel 372 sub 2 (nieuw) Sr stelt een gevangenisstraf van ten hoogste twee jaren (artikelen 308 jo 309 Sr: 16 maanden), terwijl artikel 372 sub 3 (nieuw) Sr maximum drie jaren vrijheidsstraf oplevert (artikelen 307 jo 309 Sr: 2 jaren en 8 maanden).

⁵ Vgl. J. de Hullu, *Materieel strafrecht*; 6e dr., Deventer, 2015, p. 528 e.v.. Een verschil tussen artt. 307 e.v. Sr en het nieuwe art. 372 Sr is dat in eerstgenoemde bepalingen het gevolg is veroorzaakt door elk soort handeling of nalaten, terwijl in laatstgenoemde bepaling het letsel of de dood het gevolg is van het geweldgebruik door de ambtenaar.

de Rechtspraak

datum 11 juli 2016
pagina 5 van 9

Waarom geen roekeloosheid als strafverzwarende omstandigheid?

Veel culpoze gevolgdeldicten kennen, naast de schuld in al haar variaties, roekeloosheid als zwaarste schuldvorm. De voorgestelde strafbepaling bevat daarentegen geen strafverzwarende omstandigheid voor het geval de schuld bestaat uit roekeloosheid. In de MvT wordt niet duidelijk gemaakt of dit berust op een bewuste keuze, en zo ja, welke overwegingen daaraan ten grondslag liggen.

Transparantie bij schenden geweldsinstructie zonder letsel of dood tot gevolg

Het handelen in strijd met de geweldsinstructie zonder dat dit de in art. 372 (nieuw) Sr genoemde gevolgen heeft, valt niet onder de nieuwe strafbepaling en zal veelal disciplinair afgedaan worden. De Raad vraagt zich af of het niet wenselijk is dat ook in die gevallen een strafrechtelijke reactie meer dan een disciplinaire reactie tegemoetkomt aan de maatschappelijke behoefte aan transparantie naar aanleiding van onrechtmatig optreden. Ook in klachtprocedures ex artikel 12 Sv is deze transparantie niet per se aanwezig.

Wettelijk kader voor onderzoek naar geweldgebruik door opsporingsambtenaren

In het voorstel wordt in verband met geweldgebruik door opsporingsambtenaren een nieuw type onderzoek in het Wetboek van Strafvordering geïntroduceerd, het zogeheten feitenonderzoek. In het kader daarvan kunnen naar aanleiding van dergelijk geweldgebruik enkele strafvorderlijke bevoegdheden worden aangewend zonder dat de betreffende ambtenaar als verdachte wordt aangemerkt. Tevens wordt middels een aanvulling in het derde lid van artikel 27 Sv voorgesteld hem wel de rechten toe te kennen die een verdachte heeft. De Raad is van mening dat dit onderdeel leidt tot onduidelijkheid. Dit wordt hieronder toegelicht.

Feitenonderzoek te kwalificeren als strafrechtelijk onderzoek?

De Raad kan het voorgestelde feitenonderzoek niet goed plaatsen in het bestaande stelsel van strafvorderlijk onderzoek. Het feitenonderzoek moet volgens het Wetsvoorstel zijn gericht op de beoordeling of de ambtenaar heeft gehandeld overeenkomstig zijn geweldsinstructie. Omdat overtreding van de geweldsinstructie een strafbaar feit is indien dit letsel of dood tot gevolg heeft gehad, ligt het voor de hand dit feitenonderzoek te kwalificeren als strafrechtelijk onderzoek. De Raad vraagt zich af of dat inderdaad zo is bedoeld.

Rechten van de opsporingsambtenaar

Als gezegd wordt voorgesteld om de ambtenaar die geweld heeft gebruikt naar aanleiding waarvan een zogeheten feitenonderzoek is ingesteld niet als verdachte aan te merken maar hem wel de rechten toe te kennen die aan verdachten toekomen. In de MvT wordt in dit verband aangegeven dat met name wordt gedacht aan het zwijgrecht (art 29, eerste lid, Sv) en het recht op inzage in relevante stukken (art. 32 Sv). De vraag rijst of de betrokken ambtenaar ook de rechter-commissaris op grond van artikel 182 Sv kan verzoeken om onderzoekshandelingen te verrichten, nu de wetgever uitdrukkelijk bepaalt dat de betrokken ambtenaar niet als verdachte wordt aangemerkt. De Raad adviseert dit in de wettekst en MvT te verduidelijken.

de Rechtspraak

datum 11 juli 2016
pagina 6 van 9

Toepasselijkheid Wetboek van Strafvordering

Met het voorgaande hangt samen de vraag welke delen van het Wetboek van Strafvordering van toepassing zijn op het feitenonderzoek en welke delen niet. Zo wordt voorgesteld dat de rechter-commissaris in het kader van het feitenonderzoek op vordering van de officier van justitie toepassing kan geven aan artikel 110 Sv. Heeft dat gevolg voor toepasselijkheid van de artikelen 104 tot en met 109 Sv? Welke autoriteit is de beslaglegger als er een doorzoeking ex artikel 110 Sv plaats vindt? En wie heeft de bevoegdheid te beslissen of iets in beslag kan worden genomen? Gaat de betreffende ambtenaar de bescherming die de rechter-commissaris, die in de praktijk veel minder voorwerpen in beslag neemt dan de politie wenst, missen?

Waarom kunnen geen andere bevoegdheden uit artikel 61a Sv worden ingezet?

In het voorgestelde nieuwe artikel 511a staan de bevoegdheden opgesomd die in het kader van het feitenonderzoek kunnen worden uitgeoefend. In dit verband wordt van de onderzoeken die zijn geregeld in artikel 61a Sv alleen het onderzoek naar schotresten op het lichaam genoemd. Dit acht de Raad begrijpelijk. Wel rijst de vraag waarom geen andere bevoegdheden uit artikel 61a Sv kunnen worden ingezet, zoals de toepassing van een confrontatie (artikel 61a lid 1 sub c Sv), of de maatregel om bepaalde kleding of bepaalde attributen (zoals een wapenstok) ten behoeve van een confrontatie (sub c en f) toe te passen. Juist dergelijke maatregelen kunnen immers relevant zijn voor het feitenonderzoek.

Toepasselijkheid andere artikelen

Een aantal artikelen is niet van toepassing verklaard, terwijl toepasselijkheid juist wel voor de hand ligt. Hiervoor zijn al genoemd de artikelen 104 tot en met 109 Sv en artikel 182 Sv. Voorts wordt gedacht aan bijvoorbeeld artikel 94 Sv (dat afbakt welke goederen in beslag kunnen worden genomen en ook betrekking heeft op bescherming van derden), de artikelen 124 en 125 Sv (ordehandhaving tijdens doorzoeking en schouw), de benoeming van niet in het NRGD ingeschreven deskundigen en de artikelen 125i en 125j Sv (doorzoeking van gegevensdragers), in de praktijk van belang om foto- en filmmateriaal te kunnen vinden.

Toepasselijkheid artikel 99a Sv

Onduidelijk is waarom art. 99a Sv wél uitdrukkelijk van toepassing wordt verklaard in art. 511a Sv, omdat het hier – zoals wel in de andere daarin genoemde artikelen – niet zozeer gaat om de toepassing van een dwangmiddel, maar om de rechtsbescherming van degene tegen wie dat dwangmiddel zich richt. In die zin werpt de Raad de vraag op of de toepasselijkheid van dat artikel niet al uit de voorgestelde aanpassing van art 27 lid 3 Sv volgt. Ook is onduidelijk of de raadsman wordt toegevoegd of op andere wijze wordt benaderd. Volgt toepasselijkheid van artikel 99a Sv uit het voorgestelde artikel 27 lid 3 Sv en, zo ja, wordt een raadsman toegevoegd, of wordt hij op een andere wijze benaderd?

Geen criterium voor toepassing opsporingsbevoegdheden

Er worden opsporingsbevoegdheden toegekend die de officier van justitie in het feitenonderzoek kan toepassen, maar een criterium voor toepassing ontbreekt. Er is geen verband met aard en ernst van de verdenking. Ook voor de toepassing van de bevoegdheid ex artikel 110 Sv door de rechter-commissaris ontbreekt een criterium. Gecombineerd met het gegeven dat het voorstel niet verwijst naar artikel 94 Sv (dat bepaalt welke goederen in beslag kunnen worden genomen), kan de uitoefening van die bevoegdheden tot veel discussies aanleiding geven.

de Rechtspraak

datum 11 juli 2016
pagina 7 van 9

Geen mogelijkheid tot afluisteren telefoongesprekken

Het ontbreken van de bevoegdheid om telefoongesprekken af te luisteren, lijkt een handicap bij de waarheidsvinding. Het middel wordt in opsporingsonderzoeken veel ingezet en blijkt zeer effectief. De MvT geeft geen antwoord op de vraag waarom dit middel – in tegenstelling tot andere bevoegdheden – niet mag worden ingezet.

Overige opmerkingen

Slachtoffer

Het eventuele slachtoffer heeft gedurende het feitenonderzoek de rechten als bedoeld in artikelen 51a-51d Sv. Dat betekent dat het slachtoffer moet worden geïnformeerd. Dit leidt tot de volgende vragen:

1. Op welk moment moet het slachtoffer over het feitenonderzoek worden geïnformeerd?
2. Wat zijn de rechten van het slachtoffer m.b.t. de kennisneming en het toevoegen van (proces)stukken gedurende het feitenonderzoek?
3. Zijn de stukken van het feitenonderzoek processtukken? En zo nee, waarom wordt dan artikel 51b Sv van overeenkomstige toepassing verklaard?

De Raad wijst verder op een voorstel voor een redactionele wijziging van artikel 51ac Sv in de bijlage. Verder is de Raad van mening dat de regeling op dit punt wel wat concreter zijn dan te volstaan met de met de aanduiding ‘voor zover relevant’ (het voorgestelde vierde lid van artikel 511a Sv). De huidige artikelen 51a-51d Sv bevatten immers nogal wat mogelijkheden, met procedures bij de rechter-commissaris.

Mogelijkheid om te verzoeken om een feitenonderzoek in te stellen?

Degene tegen wie geweld is gebruikt, kan menen dat het feitenonderzoek te lang duurt en met een artikel 12 Sv-klacht het OM tot een (vervolgings-) beslissing dwingen. De Raad kan zich voorstellen dat degene tegen wie het geweld is aangewend, de mogelijkheid krijgt de hoofdofficier van justitie te verzoeken om een feitenonderzoek in te stellen, indien dat achterwege blijft.

Werklast

De Raad verwacht dat het Wetsvoorstel leidt tot enige werklastgevolgen, maar niet dat deze substantieel van omvang zullen zijn.

Conclusie

De Raad voor de rechtspraak geeft u in overweging om het Wetsvoorstel op de in dit advies genoemde onderdelen te verduidelijken, dan wel aan te passen.

Tot slot

Indien na het uitbrengen van dit advies het Wetsvoorstel op belangrijke onderdelen wordt gewijzigd of indien uit nadere uitvoeringsregelgeving belangrijke werklastgevolgen voortvloeien, dan wordt de Raad graag in de gelegenheid gesteld daarover aanvullend te adviseren. Met het oog op de voorbereiding van de gerechten op de invoering van het Wetsvoorstel, stelt de Raad er prijs op als hij geïnformeerd wordt over de indiening van het Wetsvoorstel bij de Tweede en de Eerste Kamer en de plaatsing van de

de Rechtspraak

datum 11 juli 2016
pagina 8 van 9

definitieve wetstekst in het *Staatsblad*. Ook eventuele nadere regelgeving volgend op dit Wetsvoorstel met gevolgen voor de rechtspleging valt binnen het adviesrecht van de Raad. Voor zover van toepassing, ontvangt de Raad graag een adviesaanvraag voor deze nadere regelgeving.

Hoogachtend,

mr. C.H.W.M. Sterk
Vicevoorzitter Raad voor de rechtspraak

de Rechtspraak

datum 11 juli 2016

pagina 9 van 9

BIJLAGE 1: WETSTECHNISCH EN REDACTIONEEL COMMENTAAR

- Art. 42 lid 1 Sr: ‘in’ de rechtmatige uitoefening van zijn taak: ‘gedurende’ die uitoefening geweld toepassen. Het ‘in’ de rechtmatige uitoefening van zijn taak handelen veronderstelt immers al dat er conform de Ambtsinstructie wordt gehandeld. Wat bedoeld zal zijn tot uitdrukking te brengen, is dat de reikwijdte van de voorgestelde rechtvaardigingsgrond beperkt blijft tot de ambtenaar die terwijl hij als zodanig zijn functie uitoefent, conform de Ambtsinstructie handelt. Daarnaast: ‘zijn’ geweldsinstructie: ‘de’ geweldsinstructie. Het is duidelijk dat de voorgestelde rechtvaardigingsgrond bedoeld is om de ambtenaren van de politie meer houvast te bieden; dat moet dan ook beter tot uitdrukking komen in het voorstel. Dat kan als volgt: *‘niet strafbaar is de ambtenaar die gedurende de rechtmatige uitoefening van zijn taak, in overeenstemming met het in en krachtens artikel 7 Politiewet 2012 en artikel 6 BOD bepaalde, handelt’* (dan is misschien het voorgestelde artikel 90novies Sr overbodig).
- Aan het toekomstige artikel 51ac lid 1 Sv (Kamerstukken II 2015-2016, 34 236, A) zou het feitenonderzoek kunnen worden toegevoegd.
- Een verwijzing in artikel 511a (nieuw) Sv naar het nieuwe artikel 27 lid 3 Sv ontbreekt; een verwijzing naar de positie van de onderzochte ambtenaar komt de duidelijkheid over diens positie ten goede.
- MvT, p. 14, eerste alinea, derde regel: "opsporingambtenaar" moet zijn "opsporingsambtenaar".
- MvT, laatste alinea van paragraaf 2.1: volstaan kan worden met “de Ambtsinstructie”, nu de volledige titel reeds hiervoor is vermeld.